

Μολονόπου ὁ φόδος παρκαμονεῖται μὲς στὸ σκοτάδι, καὶ τὸ πρόσωπο τοῦρανοῦ ἔχει σκεπαστεῖ μὲ τὸ πέπλο του:

Ἐσὺ πουλί μου, ὦ πουλί μου, ἀκουσέ με καὶ μὴν κλείς τὰ φτερά σου.

Δὲν εἶναι τὰ φύλλα τοῦ λόγγου ποὺ λαμποκοποῦνε, εἶναι ἡ θάλασσα ποὺ ἀνασπαιεύει ὅμοια σὰν ἓνα σκοτεινὸ μαῦρο φίδι.

Δὲν εἶναι τὰνθισμένα γιανσεμιά ποὺ χορεύουν· εἶναι ὁ ἀφρὸς ποὺ ἀφρίξει ἀπάνω στὰ κύματα.

Ἄχ, ποῦ εἶναι τὸ ἡλιοφώτιστο πράσινο ἀκρογιάλι, ποῦ εἶναι ἡ φωλιά σου;

ὦ πουλί μου, πουλί μου, ἀκουσέ με καὶ μὴν κλείς τὰ φτερά σου.

Ἡ ἔρημη νύχτα ἔχει ἀπλωθεῖ ἀπάνω στὸ δρόμο σου· ὁ δρόμος κοιμάται πίσω ἀπὸ τὰ ἡσκιωμένα βουνά.

Τᾶστρα κρατοῦν τὴν ἀνάσα τους μετρώντας τις ὥρες ποὺ φεύγουν.

Τὸ ἀχνὸ φεγγάρι πλημμυρίζει τὴ βαθεῖα νύχτα.

ὦ πουλί μου, πουλί μου, ἀκουσέ με καὶ μὴν κλείς τὰ φτερά σου.

Δὲν ὑπάρχει εὔτε· ἐλπίδα, εὔτε φόδος γιὰ σένα.

Δὲν ὑπάρχουν εὔτε λόγια, εὔτε ψίθυρος, εὔτε φωνή.

Δὲν ὑπάρχει εὔτε σπῖτι, εὔτε κλινάρι ἀποσταμοῦ.

Ἦνυχται μονάχα τὸ ζευγάρι τῶν πτερῶν σου κι ὁ ἀπάτητος οὐρανός.

ὦ πουλί μου, πουλί μου, ἀκουσέ με καὶ μὴν κλείς τὰ φτερά σου.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

«ΚΡΙΝΑΚΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ»

Μισῶ τὴν εὐκόλη ζωὴ καὶ τὴ συνηθισμένη.

Πορὶ ποτάμι ποὺ ἡμερὰ περνᾷ τὸν κάμπο ἀργό,

κάλλιο βαρκούλα σ' ἄγριον ὠκεανὸ ἀφημένη,

ἢ τῶν κυμάτων νὰ σταθῶ νικήτρια ἢ νὰ πνιγῶ !

ΓΛΑΥΚΟΣ ΛΑΙΘΕΡΣΗΣ